

ol mul kallis hind! Ent kui temmä se trabi olli masnu, üttel temmä kohtomõistjalle: „ausa herä, Mi masšap se sis ütte rubla, kui keäke ütte ausat meest kelmis sõimap; ent mes masšap se, kui keäke mõtlematta ehk muido ütte kelmi ausas inimisšes nimmitap?“ Se kohtomõistja narat nink üttel: se ei massa middäge, selle sõnnaga ei sa keäke teotedus. Se kostusse päle käänd se, kelle päle olli kaibatu, hendä se kaibaja pole nink üttel: „se om mulle mele haigusses, et ma sinno, ausa mees, olle sõimanu! Ärrä wõtke seddä wihhas, ausa mees! Zummalaga, ausa mees!“ Kui se wihhane kaibaja seddä kuuld nink ärrämõist, mes tõine sellega taht üteldä, taht wastest tulli minnä nink arwas hendä müüd weel ennämb sõimatu ollewat, kui enne. Ent kohto mõistja, ke teddä ka wahhest kui ütte kõlbmatumma inimist tund, üttel tälle: temmä wõis sellega rahhule olla. G. M.

M u s t i n e j u t.

(Kolm sõudmist.)

Üttel norel abbiello rahwal, ke röömsaste nink õnnelikult üttenfoon ellüwa, olli üts ainus süüd — mes eggäütte inimisše wigga om: et kui kassi häste kääp, weel parrembat ellofõrda himmuštedas. Sest weast tulüwa mitmesug-

gutse rummala sõudmisse nink himmuštusse, minkest ka ne abbiello rahwas Hans nink Liso, wabba es olle. Pea sõudsiwa nemmä hennelle küllä pöldu, pea kõrtsimehhe rahha, pea mõisa kubja maja, kooda nink tõprit, pea sadda tuhhat milioni taadret nink muido nisuggust. Üttel sõdangul, kui nemmä waiplikult ahjo weren istewa nink pähklid katski leiwa ütte kiwüwä pääl, kumma sisse jo üts lohki olli kullunu, tulli läbbi kambre usse üts wäikenne walge naisterahwas sisse, ke ennämb es olle, kui üts künär pik, ent immelik illus näust nink kaswust, nink kiki tarre olli maggusat haiso täüs. Lamp, mes tarren palli, kisto ärrä, ent üts paiste, ni kui hao walge, kui päiw nakkap tõššema, paistest naiste-rahwas nink walgust kiki sainu. Särätse asja ülle wõip kül weidikenne ärräheitüdü, olgo ta ni illus kui taht. Ent ne nimmitedu abbiello rahwas wõttiwa pea jälle julgust, kui se neitsi immearmsa hälega üttel: „minna, Anna Britse, üts mäe waim, olle teije sōbber, ellä kesset märke ütten torredan klafitsen majan, puista näggemata kääga kulda jõe weerde liwa sisse nink wallitse säitse sadda allambat waimo. Kolm asja wõite teije hennelle sõuda; ne kolm sõudmist peawa täüdetus sama.“ Hans tõugas künäspäga omma naise kääwart, õtse kui taht temmä üteldä: se assi ei olle kurri kuulda. Ent naine taht jo omma suud atwada nink hennelle paar tõššitise kuld littridega ehitedu tanno,